

Orgia

A metropoliszok felett húzódó légterek egyre nagyobb kiterjedést öltenek, tudtam meg egy rádióműsorból, melyben brit kutató beszélt kutatásának részleteiről, kihangsúlyozva, hogy komoly aggodalomra ad okot a jelenség, mert a zajhatás befolyásolja a vérnyomást. Száznegyven alanyon végeztek kísérletet, a londoni Heathrow, a milánói Malpensa, a stockholmi Arlanda repülőterek közelében, és megdöbbentő eredményre jutottak, hangsúlyozta mély lélegzetvételt követően, mire feltekertem a hangerőt. Magas az egészségügyi kockázat, akár halálhoz is vezethet a hálósobában a zajszint, mivel alvás idején folytatták a kísérletet, percekben belül megemelte a megfigyelt alany vérnyomását, és ami a legsúlyosabb, emiatt nem lehet figyelmen kívül hagyni a tudományos kutatás eredményeit, tartósan is megmaradt a hatás, tehát a kielemezett adatok szerint ötven százalékkal nagyobb eséllyel alakul ki magasvérnyomás-betegség a légifolyosók környezetében élők között. Köztudott, és itt a brit elhalálozási adatokra támaszkodva sokkolta a hallgatóságát, hogy hat millió embert kezelnek magasvérnyomás-panaszokkal, mely évente százezer szívrohamhoz és agyvérzéshez vezet, száz- és százezer, pontosítja az adatot a riporter értetlenkedésére válaszul, mely, ha becslési adat is, jól tükrözi a nagyságrendet, tehát a veszély súlyosságát, amely az egészségügyi kiadásokban is megmutatkozik, így az adófizetők viselik a légitársaságok gátlástalan terjeszkedését. Végére mire föl ez a nagy utazókedv, horkant fel, elterelve a témát a tudomány területéről, teret engedve saját életfilozófiájának, mert itt elidőzött, fröcsögve bírálta a telhetetlen emberiség éhségét és felszínes tudásszomját, mikor arról beszélt, hogy bejárják a világot, mert megtehetik, miközben még saját közvetlen környezetüket sem képesek megismerni, azaz látni, így fejezte ki magát: látni, mert látni nehezebb dolog, mint azt hinnénk, és ekkor nagyot ugrott, mondván az emberiség ostobán él és ostobán is hal meg, a tudomány már nem is létezik, mert munkájuk sem szól másról, mint felesleges tanulmánygyártásról, mikor annyit sem képesek felfogni a döntéshozók, de az átlagemberek sem, és itt mintegy önmagát korrigálva hozzátette: a döntéshozók is persze átlagemberek, tehát annyit sem képesek felfogni, hogy hetven decibel mit is jelent, mikor hatvanöt decibel egy átlagos hangerejű beszélgetés, és nyolcvanöt decibel az autópálya mellett mért zajszint, így akkor miről is beszélgetünk, végtére is ő éppen miről is beszél itt az adásban, és elcsuklott a hangja, amit a riporter azonnal kihasznált, és megköszönte a tanulmány eredményeinek bemutatását, és ötven decibel hangerőn elköszönt, suttogva, így nem hallhattam, ki is beszélt, mert a nevét elharapta.

Hogy a gép éppen leszálláshoz készült, vagy éppen felszállt, azt a hangfelvételtől aligha lehetne megállapítani, viszont, hogy egy turbólégcsavaros gép hangja zúg, azt igen, ahogy azt is, hogy a város észak-déli tengelyét összekötő légifolyosó nagyjából a háztömb fölött húzódik, a térkép szerint, ami az egész írásztalt be-

takarta. A tizenkét emeletes ház tetejéről ellátni egészen a központig, a legmagasabb templom tornya is jól kivehető, feltehetően annak harangja kong, esetleg a kerületi nagytemplomé. Ezek a harangok látszatra ugyanúgy szólnak, ötvözetük összetétele megegyező, persze méretük nem, nyolcvan százalék réz, tizennyolc százalék ón, valamint cink- és ólomadalék. A megszilárdult ötvözetet kiássák a földből, és megtisztítják, az álharang helyére öntik a megolvasztott anyagot, a harang belső magját elkészítik, mindezt ugyan visszafelé haladva. A harang a földből születik, mondják is az öntőmesterek. A harangzúgás fokozatosan elhal a felvételel, belevész a város amúgy tompa morájába, a tetőre kihelyezett légtechnikai berendezés kültéri egységének dohogásába. Hallani, ahogy galambok csapkodnak és gurguláznak, csak a háttérben a morgást nem. Felteszem a fejhallgatót, nem először, hogy meghallgassam, talán most kihallom, mert ha valami titokzatos ezen a hangfelvételen, hát ez az, ez a szörnyű hang. Mintha valamiféle állat morogna, esetleg állatok. A morgás folyamatos, levegővétel nem szabdalja, talán egy falka, de honnan, mégiscsak egy háztömb tetején rögzítettem a felvételt. Ahogy mind hangosabbra és hangosabbra állítom a lejátszót, ezzel párhuzamosan, mintegy azzal megegyező ritmusban, mind nagyobbra és nagyobbra merevitem a képet, és addig nagyítok a tetőről készített fotóba, míg olyan közel nem hozom az arcokat, mintha mellettük állnék. A lemeztelenített embereknek kutyaapofájuk van, és míg nézem a képet, és eltűnődöm a morgás valószínűségén, kutyafejű embert rajzolok egy előttem heverő üres lapra. A testet meztelenül ábrázolom, állatias izomzattal. Mi van, ha csak a háztömbök között kacskaringózó szél moráját hallom, így gondolkodom, mindeközben kutyafejű embernek farkat rajzolok, fültővig tekeredő farkat, ahogy egy halott test fölé hajol, mesélj, mondom édesanyámnak, Anubiszról, de fejem búbjáig takarjál be. A lakásban egy asztali lámpa ég, fénye egy félreeső hálófülkét csal elő a sötétből. A felvételen jól látható, a nappali térből egy sötét térrész nyílik, mely bútorozatlan. Mélysége alig érzékelhető, elveszik a feketeségben, ahogy a ruhakupacok a padlón. A kinagyított képen látszik egy kötél, ami mintha egy szék lábához lenne kötve, ez valóban egy szék lába. A nő, aki meztelen testére naphalköpenyt terít, háttal áll. A köpenyt pikkelyek borítják, a sötét térrészben felvillanó fény megcsillan ezeken, vagy a pikkelyekről verődik a fény egy tükröződő felületre, tehát a szék lába előtt felvillanó fény nem fényforrás, már csak azért sem, mert helye változik, egy bizonyos vonal mentén mozog, mint-ha a szék lábához lenne rögzítve, amit hintáztat valaki, akinek meztelen lábfejen bokalánc csillog.

Remeg a lába a vallomásteveőnek az inkvizítori tanács előtt, arcukat alig látja, a pinceablakon át betörő fény szemét elvakítja. A konyhában még kaján mosollyal írta le a látottakat; zsíros pofájából bor fröcsögött, ujjai végét cuppogtatta. Az asszonyt akarta mindössze elkápráztatni, mondván hogy előtte semmi sem maradhat rejtve, nem csoda hát a börtönőri tisztség az uraság házában, ahol az ördög eszel ki alatomos tervet, mert nem alszik. A népség beszél erről-arról, megtörténnek dolgok, effélék is, de kinek van ideje ezekkel foglalkozni, mikor annyi a munka a ház körül, az asszony a kerítés tövében esetleg a szomszédasszonynak fecseg ezt-azt, mert mi mást lehet tenni, hergelik a népet, hát ezért áll ő itt, gondolja, mi másért állna ő itt, a börtönőr, csakis mert az asszony kikotyogta, a szomszéd meg tovább,

egészen az uraságig ért fel a szóbeszéd, hogy az ördöggel vernek közös tanyát, ezt szajkózta, az ördöggel, sziszegi maga elé, mire felegyenesedik a tanács közepén ülő, és meglepően magas hangon megkérdi, hogy akkor mit is látott és hallott pontosan azon az éjszakán. De mielőtt nekifogna a börtönőr, hogy részletekbe bocsátkozzon, kihúzza magát, miközben érzi, arcán ismét ott nyúlik a kaján mosoly, mint a gyertyafénynél, csak most megmosdott és ünneplőt öltött az alkalom kedvéért, és félelemből, mert fél, nehogy gyanúba keveredjen, az inkvizíció lángja nehogy megégesse, azért beszélni kezd. Azt mesélik, az állatok legundorítóbb fajának, a száárnak a fejét szentelik meg, és azt imádják, számbőrbe öltözött vezetőjük nemi szervét csókolgatják, mint szent tárgyat, miközben tésztába csavart gyermeket hordoznak körbe, hogy megtévesszék azt, aki nem tudja, mi fog történni, mert úgy avatják be az újoncokat, hogy ne tudjanak kifordulni, mintegy becsalogatják őket a barlangba, hogy miután belemártották késüket a kenyérnek vélt gyermekbe, már az örület küszöbét átlépve marcangolják szét húsát, mert felfalják a gyermeket, és attól kezdve összeköti őket a szörnyűség, a rettenet, az áldozat vére. De ezt ő csak hallomásból tudja, ezt szükségesnek tartja elmondani, mert amit ő látott, az csak vértől mocskos, levedlett ingek kupaca volt. A pincefal tövében a kutya találta meg, mert a kutya visszajár, hiszen vérszomját ott csillapítja, és ezt immár saját szemével tapasztalta. Mert minden azzal kezdődött, hogy az asztal lábához láncolt kutya elé húsdarabot vetettek, a számar húsát, és az rávetette magát a koncra, elrántva az asztal lábát, mitől a lámpás felborult. Így aztán nem láthatta tisztán az arcot, fel nem tudna ismerni egyet se közülük, csak a hangokból állapította meg, hogy nők és férfiak, fiúk és lányok nyüszítettek, rikácsoltak és nyögtek. Recsegett a padló, és ostorcsapásként szakadtak a vásznak, amiket a pincefal tövében szimatolt ki a dög. Csámcsogás is hallatszott, nyálcsorgás, falták a széthúzott és meredő részeket, gőzölgő nedveik kicsapódtak a nyitott ablak üvegén, tocsogott arcán a párás nyálka. Kiáltoztak visszafojtottan, elnyelve a kék hangjait, mit elviselni, higgyék el neki, pokol. Azóta is hallja őket, beférkőztek a hallójáratába, kiütögetni onnan, mint vizet, nem tudja, ahogy azt sem, mennyi ideig tartott az orgia, mert rémült futásba kezdett, menekült szerény otthonába, görcsös nevetés rázta az iszonyattól, de rohant, hogy elfeledje mindezt.

Pikkelyköpenye teljesen eltűnik, ahogy mélyebbre hatol, akárha egy megmagyarázhatatlan és egyben ésszerűtlen kitüremkedés függne az épület falán, egyetlen titkos szoba, amit csak ehhez a lakáshoz tapasztottak, valahogy felülről beakasztva. Felrajzolom a lakás lehetséges alaprajzát, mert nyugtalanít a rejtély, de a rajz magyarázattal nem szolgál. Arra sem találok választ, hogy a széken ülő miért nem áll fel, és miért éppen ez a momentum érdekel annyira. Talán a kötél miatt. Meghosszabbítom a kötél még kivehető vonalát, vonalzót helyezek a monitor elé, hogy lássam, a szék melyik része felé közelít. El is kanyarodhat, okoskodom, de a vonalzóval tovább méricskélek, majd belepörgetek a felvételbe, remélve, felfedezek egy képkockát, amin látható a kötél vége, egy csomó, vagy egy hurok. Nem bírok másra gondolni, mint hogy meg van kötözve, csak ez lehet a magyarázat arra, hogy nem áll fel, meg se moccan.

karja szorosan testéhez simul, az alsó kötélhurkot épp nem éri el. Kérlelte, hogy kötözze meg, hogy ne tehessen felesleges mozdulatokat, csak annyit, ami épp elégséges. Hogy az életben maradáshoz vagy a halálhoz, azt nem taglalta könnyörgése közepette, ami épp elégséges, értsen ez alatt, amit óhajt, de tegye meg. Megtapasztalta, hogy a test mozgása csupa felesleges kilengéssel bír, hogy a test anatómiája merő pazarlást mutat, a végtagok kiváltképp, a gömbcsukló nyújtotta szabadság: börtön. Hemperegve is lehet haladni, és karnyújtogatás helyett dörgölőzni, az ölelés is kiváltható még egy test vagy kettő közreműködésével, minden a közelségen múlik. A végtagok csak távolságot mérnek a dolgok és a test között, haladásra kényszerítenek, olykor rohanásra, úton lenni örökösen, mint egy vándorcirkusz, még ha már nincs is hova menni. Minden jön, közeledik, egyre csak közeledik, így a mozgás inkább kitérést jelent, semmint közelítést, tehát tekerje át a kötelet, kössön csomót, és menjen öröködni, mert eljönnek érte, hogy lássák, kigúnyolják, és elvágják a zsineget, hogy aztán vihogva hajtani kezdjék, szitokszavak kíséretében úzni lángok közé, vagy a folyó gyilkos sodrába. Mert halálát kívánják annak, ki szabadságuk hamisságát kinyilvánítja, ócska trükkkel, szemfényvesztéssel. Tudja jól, mert már átélte, rohantak utána kiabálva, hogy sarlatán, hamis kötelek hordozója, de bokor mögé elrejtőzve elhasalt, és nézte, amint elzúg mellette a tömeg. Fejét meleg tehéntrágya mellé hajtotta, és mély álomba szenderült. Talán napokat, hónapokat, éveket aludt át, csak az idő múlására lett figyelmes, a változásra, mely lépten-nyomon szembe jött vele. Útszélen megkötözött ember feküdt, és füvet rágcsált, füttyentett, és árkon átugorva hordozója ott termett, felemelte és vállára kapta, majd nagy léptekkel megindult vele. Tó partján megkötözött ember állt, és nézte a vizet, majd belevetette magát, ekkor fatörzs mögül hordozója kilépett, kihúzta és megtörölte, majd ölébe vette, és megindult vele. Ház tövében megkötözött ember padon ült, újság hevert térdén, elszundított és oldalra dőlt, ekkor árnyékszék mögül hordozója kiugrott, karjaiba vette, az irányt a ház ajtaja felé. Megváltozott minden tehát, pandanjára fordult. Nem értette, miért, és most sem érti, éppen ezért kérlelte hosszasan, hogy kötözze meg, mert nem számít, mit élt át, hogy miként bántak vele. Amikor meghallotta közeledő lépteit, és belenézett kérdő arcába, egyszerűen elhitte, hogy megváltása elérkezett, és mikor felfedezte vállán a kötelet, már tudta. Álltak szótlanul egymástól olyan távolságra, ahonnan könnyedén meg tudta vizsgálni a kötél fonatát, rojtokra foszlott végét, fel tudta mérni hosszát és vastagságát, mellyel igencsak meg volt elégedve. Megváltását biztosra vette, és ebben nem tévedett, mert az mellé guggolt, és, megértve a történeteket, kötözni kezdte. Melle alatt átfonta többször, majd bokánál is, és mikor végzett a művelettel, székestül felemelte és karjaiba vette hordozója.

A kötél vége nem látható, a rejtély így megoldatlan, a széken ülő kiléte homályban marad. A felvételt leállítom annál a pillanatnál, mikor a nő az ajtóhoz lép. Feltehetően a lépcsőház fénye világít át a kukucskáló ablakon, aranysárga köd borítja be a parkettát, átszínezi meztelen bokáját. Lassítva elindítom a felvételt, figyelem a változást, mikor felnyílik az ajtó. Az ajtó befelé nyílik, a fénysáv egyenesen a nappali közepét szeli át és nyílik szét háromszög alakzatban. Különböző tárgyak lépnek elő a sötétségből: üstdob, földgömb és megannyi kacatnak, színházi keléknél látszó tárgy. Lajstromba szedem ezeket. A látogató a lakás küszöbét nem

lépi át, a felvételtől mindössze annyi állapítható meg, bakancsot visel, hogy a lépcsőházi világítás kialszik. Ettől kezdve nem látni semmit, csak hallani, hogy mi csoda arcátlanság ez, rárontani valakire ilyen későn, mikor mindenki foglalatoskodik valamivel, ahogy ő is, de ez ilyenformán lehetetlen, mert zörömbölés zavarta meg, épphogy belefogott, és máris fel kellett ugrania, tudja ő, hogy aki ilyen vehemenciával zörömböl, az aligha hagyja abba egykönnyen, jobb az ilyennek mielőbb ajtót nyitni, hogy gyorsabban megszabaduljon tőle az ember, és ha nem tévedek, hangzik a felvételen, most azt gondolja, ez rám nem vonatkozik, kikérem magamnak, zörömbölni én sosem, az ajtón csakis a kopogtatót használom, márpedig nem tévedek, hangsúlyozza másodízben, mert a zörömböléséből kihallani, hogy sose fogja befejezni, és ekkor hallom, hogy az ajtót valaki püföli, talán megismétli a jelenetet, vagy a vendég mutatja be, hogy csak a kopogtatót használta ehhez hasonló mozdulatokkal, mindenesetre a zörömböléstől nem hallani a párbeszédet, sőt egyáltalán nem hallani mást, csak a zörömbölést, mígnem egyszerre beáll a csend, és mintha a város is elhallgatott volna, aztán egy tompa, de jól kivehető hangot hallani, valamiféle nyöszörgést. Ezzel gyanakvásom újra a sötétben hintázó székhez vezet, a kötélhez, a bokalánchoz, a párbeszéd feltehetően nem ok nélkül szakadt meg, valami kikényszerítette a szünetet, mely jócskán húzódott, egészen addig, mígnem tovább folytatta, pontosan onnan, ahol akkor belefűlladt, hogy felfoghatatlan számára, bátorságot ki miből merít és honnan, hogy ilyen alkalmatlan időben zörömbölgjön, akkor, mikor a foglalatoskodásra megfelelő lenne az időpont, mert tudja meg, ő éppen nekikezdett annak, mit reggel óta tervezget, alig várta, hogy leszálljon az est, és nekikezdhesse, belevethesse magát a gondosan eltervezett foglalatoskodásba, melyet még elképzelni sem tud, hogy lesz képes folytatni, vagy inkább újakezdeni, mert nem győzi hangsúlyozni, még csak éppenhogy nekikezdett, mikor a zörömbölésre figyelmes lett, és bosszúsán ajtót nyitott, tehát jobb, ha mielőbb befejezik ezt a mindkettőjük számára kínos jelenetet, odaadja, amit hozott, és távozik. Ezzel a hangfelvétel elnémul, még azt sem hallani, hogy az ajtó becsukódott, csak a képeken látszik, amikor a szobában már világosság van.

